

Giới thiệu Dục Ái

Câu chuyện nói về tình cảm của hai anh.

Khi mà mẹ cô chính là người phá hoại gia đình hạnh phúc của anh.

Và để trả thù thay mẹ anh đã tàn nhẫn vô cùng với cô. Nhưng càng làm khổ cô thì tim anh càng đau.

Cho đến lúc anh nhận ra tình cảm của mình thì cô đã không ở bên. Nhưng có duyên có nợ thì ở xa bất cứ đâu rồi cũng sẽ cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Dục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Vút! Vút!" Trong phòng tiếng roi da vang vọng dội lại, Lãnh Thiên Doãn nhìn Lãnh Thiên Vi bị chính mình đánh chảy máu đầy mình, nhìn ròi da nhuộm đầy máu trong lòng dâng lên một nỗi khát máu chưa từng có. Đây là roi da trâu chính gốc. Đến cả khi đánh lên ngựa còn làm cho da tróc thịt bong, huống chi là đối với cô gái da thịt mỏng manh trẻ như thế này.

Lãnh Thiên Doãn quỳ gối bên Lãnh Thiên Vi nhìn thân thể cô chần chịt vết thương trong lòng thỏa mãn vô cùng. Anh nhẹ nhàng dùng ngón tay quẹt qua miệng vết thương, hành động này thật tàn nhẫn, chẳng khác gì sát muối lên vết thương. Vết thương vừa bị đánh xong lại lấy tay chạm vào đau lại càng thêm đau, vốn dĩ miệng vết thương không ngừng chảy máu bây giờ lại càng nghiêm trọng hơn.

"Ưm.... anh... hai.... không cần". Nước mắt liên tục rơi vì đau khiến cho mắt cô thêm mờ hồ. Thân thể trần trụi ro rút, run lẩy bẩy, khắp người toàn là những dấu xanh tím cùng vết roi, ai nhìn đều phải xuýt xoa. Khó có thể tưởng tượng lại có kẻ ác độc ra tay mạnh bạo với cô gái 16 tuổi thế này.

"Đừng ồn ào. Ngươi muốn đánh thức ba phải không? Muốn ông ta nhìn thấy bộ dạng dâm dăng của ngươi à?" Lãnh Thiên Doãn nhìn khuôn mặt nước mắt dàn dụa của Lãnh Thiên Vi có đến 90 phần trăm giống mình nhưng chẳng phải ruột thịt. Bất quá cô chỉ là con của kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác.

Anh dùng cán roi treu đùa hoa thạch cương cứng, lại dùng ngón tay cho vào miệng cô. Lãnh Thiên Vi cảm giác buồn nôn dâng lên do tay của Lãnh Thiên Doãn không ngừng treu đùa đầu lưỡi của cô và kèm theo một cảm giác khoái cảm mê mẩn. Nhìn Lãnh Thiên Vi vì khó chịu chịu đựng khoái cảm lửa giận trong lòng anh bộc phát. Dùng cán roi dài khoảng ngón tay anh, dùng sức trực tiếp đi vào thân thể cô. Cảm giác đau rát chuyển đến làm cô chút nữa đã cắn lấy ngón tay của anh, nhưng không cô chỉ nhăn nhó, không nỡ làm tổn thương anh.

Nhìn ra được tâm ý của cô, anh càng căm phẫn, đồng tác dưới tay càng mạnh thêm. "A.... anh hai.... không muốn.... đau quá... a." Nghe cô rên rỉ anh thật thỏa mãn, anh thích cô vừa vừa kêu anh. Anh thích nhìn cô đau đớn. "Thế nào? Đau lắm phải không? Hay là tôi bảo ba đưa cô đi, rồi khỏi tôi, cô sẽ không bị ta tấn nữa."

Nghe anh nói đưa mình đi, cô tỉnh táo hơn vội nói: "Cầu anh đừng đưa em đi, anh tra tấn thể nào em cũng chịu, xin đừng mang em đi." Bên dưới thân thể cô dòng máu đã chảy ra nhuộm đỏ một mảng thảm nhà. Khướu giả ngủi được mùi tinh dịch hòa lẫn với máu, chưa bao giờ lại có mùi làm anh điên loạn đến vậy, bảo mồn lí trí anh, anh điên cuồng dùng cán roi ra vào thân thể cô. "A... anh đau.... quá."

"Ha ha, người nhìn xem ngươi đi, chẳng khác gì mẹ ngươi, tiện nhân đầu quần lầy người khác không buồn, phá hoại hạnh phúc của người khác". Mỗi lần nói anh đều dùng hết cán roi vào bên trong cô. Không biết tra tấn bao lâu đến khi cảm giác bàn tay đau nhứt mới dừng lại, rút cán roi ra, đã nhuộm toàn máu, còn nơi tư mật của cô khỏi phải nói, máu từ trong hoa huyết liên tục chảy ra. Nhìn thấy cảnh này anh cảm thấy như có gì thất lại. Lãnh Thiên Doãn đứng lên, chỉnh trang lại quần áo, chẳng thèm liếc nhìn một cái ra khỏi phòng. Lãnh Thiên Vi nằm trên thảm lét thân thể đau rát vào phòng tắm, tắm qua loa thể nhưng khi chạm phải vết thương cô dường như ngất đi. Nặng nề lê thân thể nằm lên giường, hai mắt nặng trĩu mau chóng vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau. Mới 6h đã có người gõ cửa phòng cô. Dung mục đứng bên ngoài nói vọng vào: "Nhị tiểu thư, mau xuống ăn sáng rồi đến trường". Bên trong chưa có tiếng trả lời sau lưng bà có người lên tiếng. "Nhị tiểu thư hôm nay mệt sẽ nghỉ học, vủ đi xuống đi". Dung mục cứ đứng nhìn, khó khăn nói: " Lão gia..". Anh tiến gần hơn: "Thế nào? Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy, huống chi tôi là bác sĩ. Sau khi Dung mục rời đi, anh bước vào phòng cô, nhìn cô nằm trên giường gương mặt trắng bệch. Anh kéo chăn khỏi người cô liền lộ ra thân thể chần chịt vết thương, ga giường cũng bị nhuộm đỏ. Tóc dài chưa từng cắt tía, mũi cao tho gọn, đôi mắt to càng làm tăng thêm vẻ yếu đuối quyến rũ. Anh không tự giác được hôn lên đôi môi anh đào khô nứt kia. Cảm nhận được động tác dịu dàng và mùi hương quen thuộc mở đôi mắt cô thấy anh nhắm mắt hôn cô. Cô nhanh chóng hôn trả lại anh, hai người hôn nha càng say đắm. Cô cảm nhận được cái lưỡi kia không ngừng chăm gió trong khoang miệng, mỗi lần va chạm đều phải chạm đến chỗ sâu nhất trong cổ họng. Bàn tay của anh cũng chẳng thành thực lần mò chạm xoa bóp ngực của cô, nắn bóp đủ hình dạng, tuy 16 tuổi nhưng ngực cô đã phát dục so với người trưởng thành không sai biệt lắm, cảm nhận hai khóa đậu đỏ trê đỉnh núu đã cao ngạo thẳng đứng, Lãnh Thiên Doãn càng dùng sức xoa bóp. Lãnh Thiên Vi không chịu được kích thích "Ưm" một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

..... Lãnh Thiên Vi không chịu được kích thích "um" một tiếng. Đồng thời đánh thức cả hai đang trong tình trạng kích thích.

Lãnh Thiên Doãn giật mình đẩy Lãnh Thiên Vi ra, do lực đẩy quá mạnh làm cho miệng vết thương rách, máu chảy thấm đỏ cả khăn trải giường. Lãnh Thiên Vi muốn kéo góc áo anh nhưng không có sức: "anh... anh". Lãnh Thiên Doãn mở ngăn kéo đầu giường lấy ra các loại thuốc trị thương, thành thực lấy lọ sát trùng, sau đó dùng tăm bông thoa lên miệng vết thương. Điều này làm cho Lãnh Thiên Vi đau rát, tay nắm chặt ga giường, nhưng đổi lại cô cảm thấy rất vui vì được anh chăm sóc, chỉ có lúc này anh mới dịu dàng như vậy. Nhìn biểu hiện có thể chết vì hạnh phúc của cô, anh nổi giận, tay dùng sức chà sát miệng vết thương đang bê bết máu, hải lòng nhìn trán cô đầm đìa mồ hôi. Sau khi sát trùng xong anh dùng thuốc làm lành vết thương tiếp tục thoa lên, cố ý dùng sức thoa vết thương. Cô đâu đến nỗi nước mắt ứa ra.

"Anh... anh... đau.. a.. không muốn.. rất đau..". Anh vẫn tiếp tục cho đến khi anh thoa xong thì cô cũng đã ngất đi. Anh bế cô nằm lại cẩn thận, cô quá gầy, quá nhẹ, anh chẳng dùng nhiều sức tí nào. Đau lòng, Lãnh Thiên Doãn mới thật sự đau lòng. Là chân chính đau lòng vì cô, và cũng chính là người anh hận nhất. Lãnh Thiên Doãn nén đi đau lòng tiếp tục thoa thuốc tiếp. Anh hướng xuống dưới, nhẹ nhàng tách hai chân cô ra. Lập tức lọt vào mắt anh nơi tư mật xung đỏ cả lên, nơi trung gian quả thật nọ đã bị cạo rách cả da, có thể nhìn thấy những tơ máu bên trong. Vào phòng tắm anh lấy một khăn lau mặt mới, nhẹ nhàng lau chỗ yếu ớt kia. "Um... đau quá..". Nghe cô rên lên, anh dừng lại đồng tác, vứt khăn sang một bên, anh hạ đầu xuống chôn giữa hai chân cô, trực tiếp dùng lưỡi liếm, đem chỗ yếu ớt kia ngậm trong miệng, đầu lưỡi khuấy động bên trong. "Um". Cảm giác ấm áp quay quanh cô than nhẹ một tiếng. Anh đành lưu luyến rời khỏi nơi tư mật kia rồi dùng thuốc cho chỗ ấy thoa kên, vỗ về. Làm xong việc đó anh quay sang dọn dẹp căn phòng nhuộm đầy máu và mùi tanh kia.

Anh bắt đầu hận cô từ khi nào? Lúc cô nói thích anh? Hay là ánh mắt của mẹ anh trước khi chết? Cô là con của kẻ thù ba anh căm thù nhất, đứa em cùng mẹ khác cha này uoanh thật sự rất hận. Nếu như không có mẹ con cô thì mẹ anh đã không phát bệnh chết.

Sau một tuần thì cô cũng dần hồi phục, các vết thương đã bắt đầu kết vảy. Nhìn mình trong gương, chắc chắn không để hở khoảng da thịt nào cô mới mang ba lô xuống lầu. Ngồi vào xe của Lãnh Thiên Doãn hôm nay anh đưa cô đi học. "Vết thương đã ổn rồi chứ, đêm nay đến phòng tôi đi, đã lâu không chạm vào cơ thể em, tôi rất nhớ nó.". Ban đầu cô rất vui nhưng khi nghe hết câu thì mặt cô trắng bệch.

"Không muốn cũng không sao. Tôi sẽ nói ba đưa em ra nước ngoài, như vậy sẽ không bị tôi tra tấn nữa". Chữ tra tấn anh nhấn rất mạnh. Làm cô thấy sợ hãi những rồi cô lại nói: "Anh, em sẽ đền". Nghe thế trong lòng lữ giận lại bộc phát. Vì cái gì lại thích ta? Vì cái gì lại không rời xa ta. Đáng lẽ ra cô phải ghét bỏ anh mới đúng, chính anh đã phá thân cô, khiến cô mất đi sự trong trắng thuần khiết. Lúc đó cô chỉ 15 tuổi đầu biết mình mất đi cái gì, chỉ biết lúc đó cảm giác rất đau và có chút thích anh làm vậy.

Giờ tan học anh lại đón cô, về đến nhà cô đi thẳng lên đầu làm bài tập. Vì cô biết ba không thích cô, chỉ yêu thương mình anh. Miễn man suy nghĩ cho đến khi cảm nhận được có bàn tay xoa đầu mình thì cô quay lại nhìn, là anh. Nhìn thấy ánh mắt cô mê man và còn có cả con người đen bóng kia đang nhìn mình. Không biết làm sao đây cô cách xa mình, theo lực đẩy Lãnh Thiên Vi va vào cạnh bàn, là roi chiếc ly, mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy trên sàn. "Dừng nhút nhát". Anh bế cô lên giường. Dùng ngón tay thon dài cạo bỏ áo sơ mi của cô ra, có lẽ hôm nay lên lớp một số vết thương đã hở miệng nên nhuộm đỏ áo. Tay lướt trên thân thể cô. Nghỉ trước giờ chỉ làm cho cô đau đớn chưa từng làm cô thoải mái. Nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, anh vào phòng tắm rửa sạch tay rồi trở lại. Cô khó hiểu nhìn anh. Anh cởi đi quần dài của cô, ngay cả tầng lớp mỏng đều không chừa, bản thân anh cũng vậy. Đôi môi nóng rực hôn lên xương quai xanh cô, chen người giữa hai chân cô làm nơi kia hoàn toàn bại lộ. Một cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng cô, nhớ về đêm hôn trước.: "Anh... dừng."

"Tiểu Vi ngoan, hôm nay sẽ không đau, anh sẽ làm em thấy thoải mái. Đầu lưỡi đặt trên miệng vết thương không ngừng xoay tròn rồi lại hôn lên đôi môi, dùng răn cẩn nhẹ. Là bác sĩ anh biết chỗ nhạy cảm và khơi dậy dục vọng con người.

"Anh... em thấy khó.. chịu.. khóc chịu quá." Dùng tay phải miết nhẹ phía dưới, cảm thấy đã ướt át. Hai đầu ngón tay liền tiến vào nơi trơn mượt kia, cảm giác bốn phương tám hướng đều là thịt non bao phủ, anh nhẹ kêu thành tiếng. "Um..... a". Cô rên thành tiếng cảm giác hai đầu ngón tay của anh đang làm chủ bên trong mình.

"Anh.. em muốn.. em muốn". Thân thể không kiểm soát được nữa, rút hay ngón tay ra, thúc lưng thật mạnh chính anh đi vào thân thể cô. Mỗi lần ra vài đều dùng sức, chuyển động thật nhanh, hải lòng nghe tiếng rên rỉ đầy khoái cảm từ cô. Thân thể vốn suy yếu làm sao chịu được kích thích mạnh như thế, sau khi đạt được đỉnh của khoái cảm thì cô ngất đi. Anh nhìn thân thể mệt mỏi đầy vết thương kia trong lòng đau như có gì cắt. Ôm cô vào lòng cứ như vậy cùng ngủ.

Nếu là giấc mơ, ta ước không bao giờ tỉnh. Yêu em Tiểu Vi.

Bạn đang đọc truyện *Dục Ái* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sáng hôm sao, Lân Thiên Vi thức dậy trước cảm giác phía sao lưng là lồng ngực ấm áp cùng với mùi hương quen thuộc trong lòng bỗng cảm thấy vui vẻ. Nhớ lại đêm hôm qua mặt cô liên ửng hồng. Nơi yếu ớt lại có cảm giác đau ê ẩm, cô không kìm chế được khẽ rên một tiếng: "Ừm. Điều này cũng đã đánh thức anh, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc và cảm giác cơ thể mềm mại của cô anh thật sự mê muội. Tuy chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng cơ thể cô lạ rất đẹp, anh nghĩ có khi sao này cô sẽ thích kẻ khác mà rời xa anh. Anh giật mình, sao lại có ý nghĩ như vậy, anh bất chợt đứng dậy khi toàn thân trần trụi. Cô cũng bật dậy theo anh, nhìn thân thể anh cô không khỏi hoảng hốt và đỏ mặt, anh đều thu hết vào mắt. "Bốp". Một bực tay giáng lên khuôn mặt cô in hằn 5 ngón tay đỏ tái. Anh nhanh chóng mặc đồ rồi ra khỏi phòng. Còn cô sững sờ áo tay lên nơi bừa bị anh đánh tự hỏi: "Anh thật sự chán ghét mình sao?". Nhìn đồng hồ đã 7h giờ cô làm nhanh làm vệ sinh rồi đi học. Hôm nay anh không đưa cô đến trường, cô rất buồn, cô cũng thừa hiểu lý do. Đứng trên cao sau tấm màn nhìn chiếc xe chưa hình bóng cô dần mất, anh ngồi khụy xuống, tay đánh cô lúc này nắm chặt thành nắm đấm đến nỗi gân xanh. Anh cũng đau lắm, thực rất đau, anh luôn muốn xem cô là em gái nhưng lại không làm được để rồi cả anh lẫn cô đều đau khổ. Ngồi trong phòng làm việc nhưng đầu óc toàn là hình ảnh của cô, cứ lần quần trong trí anh cho đến khi có tiếng gõ cửa vang lên. Bước vào là Trần Ái trợ lý của anh và cũng là con gái của thị trưởng. Tất nhiên làm trợ lý của giám đốc bệnh viện không chỉ có năng lực mà còn phải có địa vị nữa. Trần Ái đi vào rất thân nhiên ngồi trên đùi anh, hai tay cũng câu cổ anh: "Bác sĩ Lân, đang giờ làm việc lại nghĩ đến ai đó?". Đối với Trần Ái anh biết cô thích mình, nhưng anh lại chẳng có cảm giác, anh dùng sức đẩy người cô khỏi mình. Nhưng không ngờ quá mạnh làm ngã Trần Ái, chân cũng bị trật, tuy không thích Trần Ái nhưng anh cũng chẳng phải người vô tâm, đi đến đỡ cô đứng lên sơ cứu chân bị trật. Để tỏ lòng hối lỗi anh muốn đưa Trần Ái về. Trên đường anh lại nhớ đến cô Lân Thiên Vi, nên nói: "Có thể đón em gái tôi, rồi đưa cô về sao không?". Tất nhiên là Trần Ái đồng ý. Đến trường hai người đứng trước cổng chờ Lân Thiên Vi đi ra. Hồi lâu Trần Ái lên tiếng: "Tìm thấy em anh chưa?". Liếc thấy Trần Ái cau mày chắc do chân còn đau lại đứng dưới mưa anh đưa tay kéo cô ôm vào trong ngực: "Như thế này cô sẽ thấy dễ chịu hơn." Từ xa anh đã thấy cô đi ra nhưng bên cạnh còn có thêm một nam sinh che dù cho cô. Cô đã báo không cần nhưng tên nam sinh này cứ đi theo mãi, cô chu mỏ hướng ra cổng trường thì thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh còn ôm một cô gái trong ngực: "Anh... anh". Anh tiến lên phía trước túm lấy áo cô kéo ra hỏi: "Bạn trai hả?". Cô không kịp trả lời anh đã lôi cô vào sau xe. Đưa Trần Ái về đến tận phòng, anh nhanh chóng quay lại lái xe về nhà. Đến nhà anh đi thẳng lên lầu, cô biết anh đang tức giận nhưng sau khi thay đi bộ đồ ướt sũng vì mưa lại đến phòng anh. Đứng trước cửa lại không dám vào, chưa biết làm sao thì cửa bật mở, anh kéo cô vào đẩy ngã trên giường, xé rách đi áo của cô, thoát y cả quần và tầng lớp mỏng cuối cùng. Anh nói: "Nghe nói là Tiểu Vi từ nhỏ đến giờ chưa từng được tổ chức sinh nhật, thật tội nghiệp, hôm nay anh sẽ tổ chức sinh nhật cho em chung một lần." Cô dự cảm một cảm giác không tốt sắp ập đến, anh dùng dây cột hai tay cô lên đầu giường rồi dùng khăn nhét vào miệng cô. Anh đi đến nơi có những ngọn nến cháy rực kia lấy lên một cây. Trở lại giường anh lướt qua xương quay xanh của cô khen ngợi: "Tiểu Vi còn nhỏ mà đã mê người thế này, sao này khi trưởng thành chắc sẽ có nhiều nam nhân và nữ nhân say mê, nhưng bắt quá em chỉ có thể là của tôi, còn không tôi sẽ hủy hoại em." Nghe nghe anh nói vừa cảm thấy hạnh phúc lại kèm theo nỗi sợ hãi vô cùng. Nói xong anh liền cắn lên xương quai xanh cho đến khi cảm giác một cổ chất lỏng lạnh lẽo chảy xuống mới nhả ra. "Ừm" do bị bịt miệng nên cô chỉ có thể khó khăn phát ra tiếng. Cầm lấy cây nến đến trước mặt cô: "ở đây có 16 cây nến tượng trưng cho 16 buổi sinh nhật của em, mong em vui vẻ nhận lấy. Anh nghiêng cây nến làm giọt nến nhỏ xuống ngay vết cắn khi nãy. Miệng vết cắn không ngừng chảy máu lại bị thứ kia nhỏ lên, đau đớn vô cùng, có thể nghe thấy mùi thịt chín đầu đây. Lướt xuống dưới, dùng tay miết qua nhưng vết thương và máu rơi vừa mới kết vảy không lâu, mại từng giọt nến nóng rất nhỏ lên không ngưng đọng. Từng cây nến được anh sử dụng lên người cô. Anh giết khăn trong miệng cô ra: "Khụ... khụ". Cô liên tục ho khàn. "Anh đừng." Trần cô đã đầy mồ hôi lạnh, người co rút. Anh mặc lời cô nói tiếp tục xuống nơi nữ tính kia. Mở hai chân cô ra, nhìn thấy cách hoa kia anh không khỏi hít hơi thật sâu. Miệng nhếch cười. Rồi lại làm tổn thương nơi đó bằng những giọt nến kia. "A.. đừng... anh.. đừng...

a". Cô la trong đứt quãng. "Tiểu Vi ngoan lắm, đau thì phải kêu lên". Anh muốn cô vì anh mà đau đớn, muốn cô vì anh mà khổ tâm. Một nỗi dục vọng dân lên trong lòng anh, nhìn toàn thân cô toàn sắp nến anh thỏa mãn lắm nhưng lòng đau như xé đi. Nơi tư mật phím hồng kèm theo sắp khiêu khích nha, hai ngón tay như lưỡi giáo đi vào xuyên qua cơ thể cô. "A.... đừng... đừng..." anh cứ điên cuồng ra vào, rất nhanh đã thấy máu lan ra. Nằm trên người cô, tay anh vuốt ve nhưng vết thương phủ đầy sáp: "Nếu tôi đẩy đi những mảng sáp này vết thương em sẽ thêm nghiêm trọng phải không?, thử xem nào?". Dứt lời tay anh đẩy đi mảng sáp kia làm cho vết thương lại rách miệng máu chảy ra thấm xuống ga giường tựa như những đóa hoa mầm xoi tuyệt đẹp: "A..." Cô thét lên không biết là gì khoái cảm bên dưới hay là do đau nữa. Anh hài lòng nhìn cô hét lên: "Đúng rồi là lên, đau thì la lên." Tay anh tiếp tục đẩy gờ những mảng sáp kia. Nhưng lần này cô không hét nữa, cắn răng chịu đựng. Đến khi anh đẩy mảng sáp cuối cùng cô ngỡ như mình đã chết. Lớp sáp kia còn mang theo mảnh da thịt cô trong thật kinh người. Nhìn cô cắn môi đến bật máu. Tay anh rời khỏi cô nghĩ đến điều gì đó, anh bốp miệng cô thì thấy cô thà cắn lưỡi chịu đau đến chảy máu chứ không chịu la lên. Nó không đau lòng là giả. Nhìn cô như thế tin anh đau như dao cắt. Anh rống lên "TẠI SAO". Rồi rời khỏi phòng. Chỉ cần anh có hứng, em đều nguyện ý.

Bạn đang đọc truyện *Dục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Trở về phòng, anh cứ ngồi ôm di anh mẹ anh: "Mẹ con làm không được, con không thể cứ tiếp tục tra tấn trả thù em ấy. Xin mẹ tha lỗi cho con. Con thật sự rất yêu thương em ấy." Ôm di ảnh ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại là sáng hôm sau do tiếng gọi của vú Phụng. Anh quát: "Chuyện gì?". Nhớ đến tối hôm qua anh giật mình chạy vào phòng cô, nhìn thấy khuôn mặt cô trắng như tờ giấy, cơ thể cơ không ngừng run rẩy. Anh ôm cô vào lòng đúng là đang bị sốt. Anh mặc quần áo cho cô rồi bế cô chạy ra xe đưa đến bệnh viện. Anh sắp xếp toàn nữ bác sĩ để cấp cứu cho cô vì không muốn nam nhân nào nhìn thấy. Ngồi ngoài phòng chờ không biết bao lâu. Cho đến khi đèn tắt thì anh đến hỏi: "Trương tỷ, cô ấy có sao không?"

"Thiên Doãn cậu nói đi cô gái này là ai? Sao lại bị thương đến vậy?"

"- A.. cô ta là bà con với nhà tôi, bị cha bạo hành."

"Cô ta ngoài mặt và chân ra thì chỗ nào cũng bị thương, tuy là ngoài da nhưng lại ảnh hưởng rất lớn đến phổi. Anh hãy giúp đỡ cô ấy đi. Nếu như cứ tiếp tục bạo hành như thế không chết thì cũng sẽ trở thành người tàn phế mất thôi."

Khoảnh khắc anh nghe câu cuối cùng đó, lòng anh đau như có gì đó xuyên qua, còn tim thì như bị ai đó bóp nát. Chính anh đã gây ra tất cả, suýt nữa anh đã giết chết cô, giết đi người yêu thương anh nhất. Anh sẽ mất cô vĩnh viễn. Bước vào phòng bệnh, tiến đến bên giường, anh kéo chăn ra thì đập vào mắt anh là cơ thể bị bao phủ bởi băng gạc trắng tinh đã nhiễm vài mảng máu. Anh vì xuống bên giường nhẹ nắm lấy tay cô:

"Tiểu Vi, anh xin lỗi, có phải em đau lắm không? Là do anh, là anh không tốt, là anh hại em ra như thế. Xin em đừng thích một người xấu xa như anh. Anh không xứng đáng với tình cảm của em."

Cô dần hồi phục ý thức, mắt cũng dần mở, cử động những ngón tay. Thấy cô tỉnh lại anh vui mừng lắm, đỡ cô ngồi dựa vào gối.

"Tiểu Vi, em tỉnh rồi, có thấy đau ở chỗ nào không?. Để anh gọi bác sĩ".

"Không cần đâu anh, anh... cảm ơn anh".

Lúc cô tỉnh lại nhìn thấy mình nằm trong bệnh viện và nhìn thấy anh, cô vui mừng vì biết anh đưa mình đến bệnh viện, là chính anh. Còn anh thấy đau lắm thay vì câu "em hận anh" nên nói thì cô lại nói "cảm ơn anh" Chính anh hại cô mà cô lại cảm ơn, thật nực cười. Để tránh đi sự xấu hổ anh diện lí do đi khỏi.

"Em nằm nghỉ đi, để anh đi chút đồ ăn cho em, ngoan chờ anh về". Lại tiến đến hôn lên trán em gái mình rồi mới đi. Xuống dưới lầu không biết nên mua thứ gì cho cô, anh cảm thấy thật thất bại, ngay cả em gái mình thích ăn món gì cũng không biết. Loai hoai mãi anh chỉ có thể mua cháo cho cô. Lãnh Thiên Vi ngồi trong phòng cảm thấy lâu nhưng chưa trở lại, không phải nhớ mà lúc này anh có cho uống chút nước cũng đã tiêu hóa nên bây giờ cô muốn đi vệ sinh. Cô ngồi dậy bước xuống giường nhưng không có sức. Chân run run đã khụy xuống. Khoảnh khắc cô sắp ngã trên sàn thì có vòng tay mạnh mẽ đỡ lấy cô.

"Đã bảo ở trên giường sao lại không nghe? Có bị thương chỗ nào không?".

Giọng anh vừa trách móc lại vừa mang theo vẻ quan tâm, cung chiều. Cô dựa vào lòng anh nói:

"Anh, không phải vậy, em chỉ là muốn đi vệ sinh". Cô nói lí nhí nhưng bốn chữ cuối anh nghe rất rõ. Anh bế cô lên vào phòng vệ sinh, đặt cô ngồi trên bồn cầu rồi ra ngoài: "Khi nào xong thì gọi anh". Lát sau bên trong có tiếng: "Anh, em xong rồi". Nghe giọng nói ngọt ngào nhỏ xúi của cô anh mỉm cười bước vào nhưng bất gặp hình ảnh khô héo. Đầu cô không thể nào cúi thấp hơn nữa, anh nén cười bước đến bên cô, giúp cô kéo quần lên. Tai và mặt cô đã ửng hồng.

"Em gái, không cần mắc cỡ, em còn chỗ nào anh chưa thấy qua?". Nói thế mặt cô càng đỏ hơn. Đặt cô trên giường, để tránh đi không khí bối rối anh đem đồ ăn đặt lên bàn.

"Em ăn gì, anh mua nhiều lắm". Đặt từng hộp cháo lên bàn:

"Bác sĩ nói cơ thể em còn yếu nên chỉ ăn được cháo thôi. Em muốn ăn loại nào?".

Nào là cháo cua, cháo lòng đỏ trứng, cháo đậu xanh, cháo thịt gà nấm, thậm chí cả cháo trắng bình thường. Nhìn qua nhìn lại, cô chọn hộp cháo trắng. Anh không nhanh chóng cầm lấy đũa cho cô, không cho cô cự tuyệt. Tuy là cháo trắng bình thường nhưng cô cảm thấy ngon nhất trong các cháo mà cô ăn, vì đây là chính tay anh mua, chính tay anh nấu cho cô. Ăn xong anh đỡ cô nằm xuống:

"Em nghỉ ngơi đi, để mau hồi sức". Ngồi bên giường nhìn thân thể gầy yếu của cô anh đau lòng lắm, tự trách bản thân mình. Tại sao nhiều loại cháo lại chọn cháo trắng? Nguyên nhân là nó đơn giản, không ngon không kém.

7 tuổi là bước ngoặt cuộc đời cô khi bước chân vào Lãnh gia.

12 tuổi là giấc mộng của cô bắt đầu, giấc mộng mang tên Thiên Doãn.

16 tuổi cô chính thức ngã vào giấc mộng

Khi cô 16 tuổi thì anh đã 22 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Dục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Trong thời gian nằm bệnh này tình cảm hai người rất tốt. Thiên Vi ước gì thời gian hãy dừng lại, vì lúc này anh thật sự rất tốt, rất ôn nhu. Hôm nay cô phải

thai băng vết thương, y tá bước vào bắt đầu công việc. Cô y tá cắt từng băng gạc gỗ, miệng vết thương lở loét đỏ tươi hiện ra. Rửa vết thương lại sát trùng điều này làm cho cô đau đến. Thiên Doãn từ trong phòng vệ sinh bước ra nhìn thấy cảnh trước mặt rùng rợn." Cô làm gì vậy? Tại sao không tìm thuốc tê cho cô ấy?. Cô y tá lắp bắp nói:" Là.. cô ấy nói không cần?."

"Được rồi. Cô ra ngoài đi, để tôi làm." Anh tiến lên cầm lấy kéo cắt đi những mảng thịt thối rửa kia, sao đó băng bó lại cẩn thận.

"Anh, em không đau, một chút cũng không". Anh làm sao tin được khi thấy cô cứ thờ từng ngum, trán lấm tấm mồ hôi kia chứa. Anh đỡ cô ngồi dậy:" Em đói không? Am đi mua gì đó cho em ăn được không?". Cô kéo tay anh lại:" em không đói đâu, lát ăn sao". Chợt cánh cửa bật mở, người đứng ở cửa làm cô sùng sốt, anh thấy thế xoay người lại thì nhìn thấy Lãnh Minh là ba của hai người." Ba". Anh giọng mỉm cười chào ông. Lãnh Minh đi đến trước giường bệnh ngồi xuống ghế, nhìn đứa con gái út người gầy yếu ông không khỏi đau lòng. Lúc nhìn thấy Thiên Doãn bế cô lao nhanh ra khỏi nhà lúc đó Ông mới biết mình sợ mất đứa con con như thế nào. Nhìn cô nửa ngày trời Ông nói:" Nghỉ ngơi thật tốt, ba đi đây.". Khi Ông rời đi cô cũng chẳng thể tin được Ông lại đến thăm cô, bấy từ kia tuy không nhiều nhưng cô rất xúc động. Cô quay sang anh hỏi:"Em có thể gọi ông ấy là ba không?. Câu hỏi này khiến cho anh thật đau lòng." Có thể chứ. Em là con của ba. Là con cháu nhà họ Lãnh.". Nước mắt cô đã rơi:" Anh, em thật sự biết ba không thích em, em chỉ là kết quả ngoài ý muốn. Từ nhỏ em sống với mẹ, em cũng biết mẹ làm nghề gì. Cũng biết mẹ rất chán ghét em. Bữa ăn mỗi ngày của em chỉ là một cái bánh bao thêu nguội của mẹ mang về sao một ngày dài. Em vốn là một kẻ dư thừa không nên tồn tại. Lúc nhỏ khi thấy những bạn cùng xóm được tổ chức sinh nhật em cũng mơ ước được như vậy, nhưng ngay cả ngày sinh của mình còn không biết thì làm sao mơ ước nữa được chứ. Cả mẹ cũng chẳng nhớ. Mẹ luôn nói em là nghiệt chủng, là kẻ dư thừa. Cho nên ngày sinh của em chắc cũng là một ngày dư thừa." Hôm nay anh lần đầu tiên nghe cô tâm sự, anh chợt nhói trong lòng, kéo cô ôm vào trong ngực:

"Không phải, Tiểu Vi em không phải là kẻ dư thừa, em còn có anh."

"Em biết mẹ em có lỗi với gia đình anh, cũng gián tiếp hại chết mẹ anh. Nhưng em không hận bà ấy, dù sao bà ấy cũng là mẹ em, đều đó không thể phủ nhận.". Cô cũng quàng tay ôm lại anh, vùi đầu sâu vào ngực anh:" Anh sau này chúng ta có thể ở cùng một chỗ không, đừng ghét em được không?"

"Được, tất cả đều được. Anh xin lỗi, là do anh không tốt, em tha thứ cho anh được không?"

"- Tất nhiên là không... vì em không hận anh, rất thích anh. Em sẽ không rời xa anh đâu."

Nhưng không ngờ rằng lời nói này lại bị chính cô phá hủy.

Nằm viện cũng hơn nửa tháng. Rốt cuộc cũng đến ngày xuất viện. Vết thương cũng đã gần khỏi. Nghỉ ngơi thêm vài ngày cô đã đến trường đi học lại. Tên nam sinh trước kia tên là Từ Khải rất thích cô. Cứ bám theo cô suốt. Trong giờ học anh luôn nói chuyện với cô:" Thiên Vi ngày mai nghỉ cùng mình đi chơi được không?"

"Không muốn". Không biết cô đã trả lời lần thứ bao nhiêu rồi.

"Thiên Vi mình thích cậu, cậu không nghỉ đến chuyện yêu đương trai gái sao?."

"Cậu biết chuyện đó sao?" Cô hỏi

"Biết chứ"

"Nói mình nghe thử xem" cô bỗng có hứng thú với việc này.

"Nếu ngày mai cậu đi chơi cùng mình. Mình sẽ nói cậu nghe". Cô đành chấp nhận. Giờ tan học anh lái xe đến đón cô. Cô rất vui nhìn thấy anh ôn nhu mỉm cười với mình, trong lòng cô ấm áp không thôi.

"Anh ngày mai, có lớp học bù"

"Anh sẽ chờ em đi."

" không cần, anh kêu tài xế đưa em đi là được".

"Ừm, vậy cũng được".

Khó nói được, đây là lần đầu tiên cô nói dối anh, trong lòng vẫn còn run sợ. Còn anh làm sao không biết cô đang nói dối nhưng anh không muốn tra hỏi.

Hôm sao. Sau khi đến trường thì cô cùng đi với Từ Khải.

"Cậu nói đi, chuyện kia là như thế nào."

Hai người vừa đi dạo vừa nói chuyện.

"Tình yêu đó hả? Ừmhh chỉ cần hai người tự nguyện là có thể bên nhau, còn có chuyện xxxx nữa."

Còn anh, không thể tập trung làm việc, cảm thấy khó chịu vì biết cô đang nói dối gì đó với mình. Chưa hết giờ làm anh đã rời khỏi bệnh viện. Đi dạo, lại trùng hợp lại là nơi cô đang đi với người bạn kia. Nhìn thấy hai người đi với nhau anh khó chịu lắm * nói dối học bù thì ra là đi hẹn hò*. Rồi anh lại nhìn thấy cảnh tượng kia. Tên nam sinh kia lại hôn cô. Anh nhếch miệng cười quay lưng bỏ đi.

"Thiên Vi cậu thật đáng yêu, mình không có ý đâu."

Cô tức giận chu mỏ nói: "Mình về trước đây".

Về đến nhà cô đi thẳng lên phòng tắm rửa, không bao lâu thì vú Phương nói anh kêu cô sang phòng có việc. Lát sao cô vào phòng anh. Anh mỉm cười đứng lên: "Lại đây". Cô cười rạng rỡ tiến đến. Khi còn cách anh một bước thì "chát" cô dừng bước cảm thấy bên trái mặt nóng ran. Anh bước lên giữ chặt bả vai cô

"Tên kia hôn bên đó đúng không?".

Anh đẩy ngã cô lên giường, dùng dây trói tay cô lại, cả chân cũng vậy. Lại một tra tấn kịch liệt như đêm trước chỉ khác lần này là dùng thất lung để hành hạ cô. Cũng chẳng thể bỏ qua nơi yếu ớt kia, một lần nữa bị tổn thương, thấm đẫm máu.

"Em chỉ có thể là của tôi, bằng không tôi sẽ hủy hoại em".

Bạn đang đọc truyện *Dục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sao đêm tra tấn Thiên Vi mang một thân thể tràn ngập vết thương đi học. Hôm nay Từ Khải bạn học hôm trước thấy cô không được khỏe, sắc mặt tái nhợt. Lúc ra về định hỏi thăm thì thấy cô đi đứng sấp ngã vội chạy đến đỡ lấy cô thì: "A.. ". Không ngờ chỉ chạm vào cô nhẹ như thế cô đã la lên. Nhận thấy bất thường Từ Khải kéo tay áo cô lên thì thấy toàn những vết roi lớn nhỏ chằng chịt trên cánh tay. Chiếc áo sơ mi đã có chỗ loan ra vết áo nhuộm đỏ vài mảng: "Thiên Vi cậu làm sao vậy? Mình đưa cậu đi bệnh viện."

"Không, van cầu cậu đừng đưa mình đi bệnh viện"

"Trước hết mình sẽ đưa cậu xuống phòng y tế trước đã". Từ Khải bế ngay cô xuống phòng y tế.

Nhìn người nằm trên giường thân thể yếu ớt chỉ xó da bọc xương Từ Khải cảm thấy đau lòng: "Thiên Vi, có phải anh cậu lần đứng không, mình biết quan hệ hai người không bình thường". Cái này Từ Khải chỉ dám nghĩ trong đầu không dám nói ra. Cầm lấy điện thoại cô, vào danh bạ chỉ có một số duy nhất, và cũng biết số đó của ai, nhấn gọi ngay.

"Alo?"

"Có phải anh của Thiên Vi không?"

"Cậu là ai? Thiên Vi đâu?"

-"Cô ấy hiện đang ở nhà tôi"

"Nhấn địa chỉ qua cho tôi."

Chưa kịp trả lời thì bên kia đã ngắt máy, đành phải nhấn địa chỉ qua. Lúc này Thiên Vi cũng đã tỉnh: "Đây là đâu, sao mình lại ở đây?"

"Đây là nhà mình, mình đưa cậu về rồi gọi bác sĩ đến". Nhìn thấy vẻ mặt cô hoảng loạn: "Cậu yên tâm, đồ cũng là bác sĩ thay giúp, là nữ".

"Cảm ơn cậu". Cùng lúc này dưới lầu cũng có tiếng xe, chẳng bao lâu Thiên Doãn đã bước vào phòng, nhìn thấy trên người cô mặc quần áo khác anh lại đen mặt. Vội nắm tay cô kéo: "Đi về". Nhưng không ngờ lần này cô lại giật tay lại. Việc này làm cho anh bất ngờ, chưa bao giờ cô dám cãi lời anh: "Anh về đi, em không sao, đêm nay em muốn ở lại đây". Anh nhìn ánh mắt cô hiện lên tia kiên quyết, tay cũng nắm chặt.

"Được, nhìn thấy em tìm được người mình thích, làm anh đây cũng vui về, anh về". Lời nói của anh lại có ý làm tổn thương cô, tại sao anh lại không tin cô, cô thực sự không có gì, tạo sao lại không tin cô một lần này. Sáng hôm sau, cô trở về, chạy nhanh lên lầu, tắm rửa thay quần áo mới rồi đi sang phòng anh. Gõ cửa đến khi anh lên tiếng thì cô bước vào: "Anh"

"Về rồi, sớm thế?" Hốc mắt cô đã đỏ hết rồi:

"Anh, em có chuyện muốn nói". Câu này thật làm cho anh sợ hãi, anh sợ cô sẽ nói không cần mình nữa, em đã có người thích rồi.

"Nói đi"

"Anh hai.. em muốn đi du học". Cầu anh hãy nói không, hãy giữ lại em, chị cần anh nói không em sẽ không đi, xin anh nói không đi. Nghe cô nói, anh

đứng người, thật không nghĩ cô sẽ nói như vậy, lúc này anh thật sự sợ, sợ mất đi cô, sẽ không còn cô bên cạnh nữa. Nhưng một người tự cao như anh làm sao nói ra được những lời đó:" Còn người bạn trai kia thì sao? Cứ như vậy muốn đi.

"Chỉ cần anh đồng ý là được". Thà nói như thế làm cô tổn thương nhưng không nói muốn cô ở lại. Anh quay mặt đi đưa lưng về phía cô nặng nề nói:" Được, đi du học cũng tốt". Do anh quay mặt đi cho nên lúc anh nói ra câu đó cũng là lúc nước mắt cô rơi xuống như thác và cô cũng không biết khi anh nói câu đó anh cũng rất khó chịu nỗi đau đớn, mím chặt môi.

"Vây em về phòng, phiền anh nói với ba.". Bước ra khỏi phòng nước mắt cô càng rơi nhiều hơn. Cảm ơn anh lần này thực sự làm cho em chết tâm, với anh em chẳng có chút giá trị nào hết. Ha ha. Thua rồi, lần này em thua thật rồi. Cuối cùng thì ngày đó cũng đến. Hôm nay cả nhà ba người cùng đưa cô ra sân bay. Đối với Lãnh Minh ba cô cũng thấy thật tốt, chính ông cũng nhận ra mối quan hệ của hai người không bình thường. Có lẽ cô đi du học là cách giải quyết tốt nhất.

Không bao lâu thì sẽ đã đến sân bay, lúc cả ba người xuống xe thì có nghe tiếng xe lao nhanh tới, anh nhìn thấy chiếc xe kia lao thẳng tới ba anh:"Ba...".

"Ầm " một tiếng cả bầu trời như sụp xuống, nhìn người con gái toàn thân máu nằm trên đường trong hơi thở gấp gáp. Anh chạy nhanh tới vì xuống bên người cô

"Tiểu Vi, mau tỉnh tỉnh lại, đừng làm anh sợ, anh thật không muốn em đi, một chút cũng không, anh yêu em, yên em nhiều lắm!". Cố lấy sức cô mở mắt nhìn anh nở nụ cười thoả mãn từ trong miệng cũng trào ra" Anh em không đau, một chút.. cũng không.. đ..a.u." nói xong câu đó cô cũng ngất đi. Anh rống lên mau gọi xe cấp cứu. Cô không biết tại sao lại lao ra cứu Lãnh Minh, nhưng khi thấy anh hoảng hốt định chạy đến thì cô cô không thể làm ngơ, cô chỉ biết không muốn anh bị thương, không muốn anh mất đi người thân cuối cùng.

Xe cấp cứu chở cô lao nhanh đến bệnh viện Hồng Minh cũng là bệnh viện của nhà.

Trên hành lang chuyển đến tiếng bước chân dồn dập. Đó là Trần Ái. Nhìn thấy toàn thân Thiên Doãn toàn thân dính đầy máu tươi:" Thiên Doãn anh có sao không?"

"Trần Ái, em ấy bị thương rất nghiêm trọng, máu trên người tôi là của em ấy, một người bình thường làm sao có thể chảy nhiều máu như thế, tôi thật sự mất em ấy, sợ không bao giờ gặp được em ấy nữa."

"Tôi yêu em ấy, là thực sự yêu, tôi sai lầm rồi. Đều là sai của tôi, nếu tôi không để em ấy đi, thì Tiểu Vi sẽ không bị xe đâm phải. Tôi là một tên hỗn đản, tôi không chỉ một lần làm tổn thương em ấy mà còn mang em ấy đến Pháp nơi xa như vậy. Đồ chết tiệt là tôi.. là tôi." Qua vài tiếng, cuối cùng cửa phòng cũng mở ra, anh là người đầu tiên nhanh chóng bước lên hỏi:" Em gái tôi thế nào?"

" Bệnh nhân thân thể có nhiều vết thương bị xé rách, phổi bị mất một đoạn, xương sườn gãy là cho mất nhiều máu. Mà nghiêm trọng nhất là sương sống bị gãy, làm cho hệ thần kinh bị gián đoạn, rất có khả năng bệnh nhân sẽ... lưu lại... di chứng

Tuy đã vượt qua thời kì nguy hiểm nhưng cần phải theo dõi, hiện không thể vào thăm".

Bạn đang đọc truyện *Dục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bác sĩ nói như thế, trong lòng anh cũng nhẹ nhõm.

"Hoàn hảo, em không có chuyện gì, em còn sống. Tiểu Vi, anh thực lo lắng cho em. Em nhất định phải tỉnh lại được hay không? Đến lúc đó anh sẽ nói cho em biết người anh yêu nhất là em, em không cần đi nước ngoài, không cần rời khỏi nhà. Nếu em nguyện ý anh vĩnh viễn nắm lấy tay em, cùng em cả đời. Nếu em không muốn anh cũng sẽ chúc phúc cho em tìm được hạnh phúc."

Thiên Doãn cách lớp kính dày nhìn Thiên Vi, đưa tay lên chạm vào mặt kính như đang chạm được vào mặt cô. Chợt nhớ đến điều gì đó, lấy điện thoại gọi cho ai đó.

"Tiểu Vi bị tay nạn, đang ở bệnh viện Hồng Minh.". Khoảng 30 phút sau tiếng bước chân dồn dập bước đến, người đó là Từ Khải, chưa kịp nói gì, Từ Khải đã lao đến vùng một đám vào mặt Thiên Doãn. Do lực quá mạnh Thiên Doãn ngã lạng trên đất, khóe miệng chảy ra ít máu:

"Anh không xứng với Tiểu Vi, không xứng với một người thích anh như vậy"

Từ Khải không biết nói như vậy sẽ chọc giận đến anh. Anh vùng dậy:

"Tôi không xứng? chẳng lẽ cậu xứng? Tuy bây giờ Tiểu Vi thích cậu nhưng tôi sẽ làm em ấy sẽ ở lại bên cạnh tôi". Thiên Doãn phản bác Từ Khải nhưng lại làm cho Từ Khải cười to một trận.

"Thiên Doãn, anh đến cùng là ngốc thật hay là già ngốc đây. Anh không biết từ trước đến giờ Tiểu Vi chỉ thích anh. Tiểu Vi cho đến giờ đều không thích tôi, đều do chính tôi tình nguyện thôi, vậy mà anh lại hiểu luôn hiểu lầm Tiểu Vi, lại vì sự cao ngạo của mình là để Tiểu Vi phải ra đi. Anh thật là cái đồ ngu". Từ Khai nói xong hốc mắt cũng đỏ bừng, tay nắm chặt thành nắm đấm. Thiên Doãn nghe Từ Khai nói vậy cũng sờ tại chỗ, nhớ lại biểu tình và ánh mắt của Thiên Vi lúc muốn ra nước ngoài nhìn mình đều không giống nhau. Mà mình, thế nhưng lại không nhìn ra: "Ha ha.. ha.. ha". Lãnh Thiên Doãn cười lớn, cười đến yết hầu sinh đau, cười đến khi cả lệ cũng rơi đầy mặt.

Hóa ra kẻ ngu ngốc nhất lại là chính mình.

Một tuần này trôi qua đối với Thiên Doãn là khoảng thời gian dài nhất khi Thiên Vi còn chưa tỉnh.

"Tiểu Vi, em thật sự rất kiên cường". Đến buổi tối ngày thứ 8, anh cầm bàn tay cô vuốt ve nhẹ giọng nói:

"Tiểu Vi em mau tỉnh lại được không? Em từng nói rất thích cùng anh đi dạo phố, nhưng em bây giờ làm sao anh mang em ra ngoài".

"Tiểu Vi anh thật sự biết sai rồi. Anh biết không nên hiểu lầm em, không nên cho em đi nước ngoài, tuy lời biết lời giải thích quá muộn nhưng xin anh hãy tha thứ cho anh được không?"

"Tiểu Vi van cầu em tỉnh lại được không? Anh yêu em, là loại tình yêu mà người thường chờ mong không phải tình thân, chờ em tỉnh lại anh sẽ không đối xử với em như trước nữa, sẽ đối xử với em thật tốt, dùng cả một đời để yêu em".

Từ từ âm thanh dần nhỏ rồi gục đầu xuống bên giường. Phóng ra tiếng thở dài lớn, ngược đầu lên lại bị một màn trước mặt làm cho anh mừng rỡ như điên. Thiên Vi hai mắt mở lớn nhìn trần nhà. Tuy hai mắt còn mờ mờ nhưng anh cũng rất vui. Anh vội gọi bác sĩ và gọi cho ba báo tin.

Thiên Doãn vừa rồi từ bị thương giờ thành mừng rỡ như điên: "Tiểu Vi, Tiểu Vi, em tỉnh rồi, anh lo lắng gần chết, anh cứ tưởng em ngủ mãi không tỉnh lại. Bây giờ anh nói cho em biết, anh thích thích em, rất thích em, là tình yêu giữa nam và nữ không phải của anh trai và em gái". Thiên Doãn vội đem những lời trong lòng nói ra nhưng đáp lại anh thật lâu là sự trầm mặt ánh mắt vô hồn. Bây giờ anh mới nhận ra sự dị thường." Tiểu Vi em làm sao vậy? Đừng làm anh sợ". Sao với bây giờ anh lại càng sợ hơn.

Tiểu Vi cho đến một ngày lại không thèm nhìn đến mặt anh.

"Bác sĩ! Em ấy thế nào?". Thiên Doãn cùng Lãnh Minh đứng ở cửa nhìn bác sĩ đi ra:" Bệnh nhân đã tỉnh lại, đồng thời chúng tôi cũng đã kiểm tra xương sống, tuy rằng phẫu thuật rất thành công nhưng vẫn để lại di chứng, bệnh nhân từ phần eo trở xuống đều mất đi trực giác, cuộc sống từ nay về sau, đi đứng là chuyện cực kì khó khăn".

Nghe bác sĩ nói, anh cảm thấy cả bầu trời đều mờ mịt. Anh cảm thấy ông trời đang cùng anh chơi một trò chơi. Không thể đi lại? Chỉ ngồi xe lăn?.. Thiên Doãn tay vò lấy tóc, trong ngực như có tảng đá đè nặng. Là lỗi của mình, nếu anh mình không trốn tránh tình cảm, không đồng ý cho em ấy đi nước ngoài thì sẽ thành ra như vậy. Anh ước gì mình là người nằm trên giường bệnh kia, Tiểu Vi đã phải khổ đau lắm rồi tại sao lại chịu thêm bất hạnh như thế?.

Quay trở lại phòng bệnh, nhìn người nằm trên giường, mắt nhắm nhắm, anh thực sự bất lực.

Năm ấy anh không cứu được mẹ, hiện tại cũng không cứu được Thiên Vi.

Từ lúc Thiên Vi nằm viện Lãnh Minh ngày nào cũng đến thăm:" Doãn, con đã mệt lắm rồi, về nhà nghỉ đi rồi lại vào, Tiểu Vi cũng không muốn con như vậy."

Nhìn Tiểu Vi nằm trên giường, anh thực đã mệt đến cực hạn trong một tháng qua:" Được, ba trong em ấy, con sẽ sớm trở lại". Anh nặng nề vác thân thể ra khỏi phòng. Căn phòng trở nên yên tĩnh mà Thiên Vi lại nhìn ông:" A..Ba..". Điều này làm cho ông kích động:" Tiểu Vi con vừa nói gì? Không phải con....?"

"Ba.. đưa..con đi". Thiên Vi nói xong, miệng thở từng ngụm.

"Con sao nói được lại không nói với Doãn, con biết nó lo cho con lắm không?"

".... Ba con không được ".

"Xin con tha thứ cho Doãn, ba sẽ không ngăn cản hai con"

"Ba con muốn đi nước ngoài, càng xa càng tốt".

"Tiểu Vi, con biết mình đang nói gì không? Ba sẽ không ngăn cản hai con".

"Ba, xin mang con rời đi, con không muốn hại anh ấy, chân con không còn, con không muốn thấy anh ấy hối hận, khó chịu, con không muốn anh ấy cùng con tàn phế cả đời." Nói xong cô lại kích liệt ho khan.

"Được, được, chờ sức khỏe con khá hơn đi". Tiếng bước chân truyền đến, là Thiên Doãn đứng đến, đã thay quần áo, Lãnh Minh đứng lên vỗ vai anh:" Tâm tình với nó nhiều một chút". Rồi ra về.

"Tiểu Vi, anh mới rời khỏi em mấy tiếng mà cứ như mấy đời, anh lo ba không chăm sóc cho em tốt nên nhanh chóng trở lại. Không biết bao giờ em mới như trước kia, cho dù bao lâu anh cũng bên em". Thiên Doãn nói xong trên trán cô hạ xuống một nụ hôn, rồi nằm xuống giường, anh ghép hai giường lại để nằm cạnh cô. Do quá mệt mỏi nên khi nằm xuống anh đã ngủ ngay. Từ trong bóng đêm một thân ảnh nhỏ từ từ tiến gần anh, đó là Thiên Vi, cô dùng nửa thân trên di chuyển, hai tay chống lên giường bò đến người anh, mồ hôi trên người cô cũng không ngừng chảy ra, rồi xuống ướt ga giường. Đến nơi cô đã mệt mỏi ngã trên ngực anh, hít lấy mùi hương từ cơ thể anh, đưa tay sờ lấy môi anh, cách tay rồi đi, cô lại tồn sức chống đỡ thân thể, cảm thấy càng lúc càng gần môi anh, cô lại kích động, bao lấy cánh môi rồi nhập vào miệng, tinh tế thưởng thức hương vị đó. Cô biết môi anh là độc dược làm cô lưu luyến nhưng thời gian có hạn. Tách khỏi môi anh, lại lần nữa gian nan trở về chỗ cũ. Tuy mi mắt nặng trĩu nhưng cô không cho phép mình ngủ, tham lam ngắm lấy anh, bao lâu cũng không đủ.

Anh em thực sự phải rời đi... tha thứ cho em ích kỉ.. em yếu đuối. Anh nói mỗi một câu.. em đều ghi nhớ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ngồi trong phòng bệnh, anh nắm lấy tay cô áp lên mặt nhỏ giọng nói:

"Ba nói quen một bác sĩ rất giỏi muốn đưa em ra nước ngoài điều trị, điều kiện là không cho anh đi theo....". Nói xong trầm mặt thật lâu, chôn đầu vào cổ cô hít hít nên không nhìn thấy trong mắt Thiên Vi là tâm đang đau.

"Anh không biết nên làm cái gì bây giờ? Không biết cự tuyệt ba hay đồng ý, anh không muốn rời xa em, cũng không muốn ích kỉ nhìn em tiều tụy cả đời. Anh biết em hận anh, biết em không muốn nhìn anh, nhưng anh còn có lòng tham, muốn giữ em bên cạnh."

"Ba nói hãy cho đối phương cơ hội, chẳng lẽ em cũng muốn, em cũng muốn rời xa anh sao?". Lần đầu tiên Thiên Vi thấy anh chật vật như vậy, rất muốn tiến tới để ôm lấy anh, nhưng cô biết là không thể, làm vậy chỉ khiến anh không thể mình rời đi. Anh, anh biết không? Em không có hận anh, cũng không phải không thương em, mà là quá yêu anh. Em cũng muốn ít ki một lần, ở bên cạnh anh, hưởng thụ tình yêu của anh.... Nhưng em không thể hủy hoại anh, em ngay cả đi lại cũng khó khăn làm sao có thể.... Một người tàn phế như em làm sao xứng đáng với người vĩ đại như anh. Thiên Doãn ngẩng mặt lên nhìn Thiên Vi, thấy khuôn mặt cô không hề biến chuyển, trong lòng anh cũng lạnh theo hoàn toàn." Thiên Vi cảm ơn em, anh biết nên làm thế nào rồi."

Vì thân thể Thiên Vi còn yếu nên Lãnh Minh thuê riêng trực thăng để đưa cô đi. Nhìn Thiên Vi được đưa lên xe, nhìn xe chậm rãi rời đi, anh không biết nên cười hay khóc đây? Là chính anh quyết định đem nàng rời đi, cũng là quyết định không tới sân bay tiễn cô. Anh sợ mình sẽ không kiềm lòng mà đòi ý nên từ bỏ cơ hội cuối cùng nhìn mặt cô.

"Không nhìn mặt em ấy lần cuối sao, từ lúc nào anh lại không có khí phách như vậy? Thiên Vi chưa từng nói hận anh, mà anh cũng không nhìn em ấy lần cuối ở đây mà đau lòng, sao anh hèn nhát thế". Trần Ái vừa dứt lời thì thấy anh lao nhanh lên xe đuổi theo.

"Còn ở đây khuyên nhủ người ta, không phải chị cũng rất đau sao?" Người nói là Từ Khải, Trần Ái chưa nói lời nói đã bị người kia ôm vào lòng.....

Cho dù anh vượt bao đèn đỏ thì cũng không kịp, lúc anh tới nơi anh đứng lặng nơi đó nhìn chiếc trực thăng phi thẳng lên trời rồi mất hút. Có lẽ cát bụi bay vào mắt, nước mắt tràn ra, mọi người nhìn thấy, Lãnh Minh cũng thấy chỉ có Thiên Vi không thấy, Thiên Doãn vừa khóc vừa cười.

Tiểu Vi hẹn gặp lại, anh chờ em, cả đời đều chờ em.

Rời đi chưa chắc là chấm dứt, càng xa cách nhưng tìm lại cảnh gần nhau, cho dù không nói nhưng trong tim hai người đều nhất nhất như vậy.

Năm thứ nhất Thiên Vi rời đi, Thiên Doãn rơi vào cuộc sống tâm tối, mỗi ngày với anh chỉ có uống rượu và hút thuốc để vượt qua. Mỗi một đêm đều là tuôn chảy nước mắt cùng con tim rỉ máu. Hối hận cùng tự trách khiến anh không thể ngủ yên, cho dù có ngủ trong mơ sẽ hiện lên khuôn mặt Thiên Vi tái nhợt suy yếu.

Năm thứ hai Thiên Vi rời đi, anh bị Lãnh Minh lôi ra dưới ánh nắng mặt trời, lấy tay che đi đôi mắt sắp bị ánh nắng xuyên thủng đồng thời cũng thức tỉnh. Cho dù ở đây hối hận Thiên Vi cũng sẽ không về.

Năm thứ ba, thứ tư, mang theo khuôn mặt lo âu, buồn rầu theo Thiên Vi đi xa, anh trở về bệnh viện.

Năm thứ năm, thứ sáu, thân thể Lãnh Minh càng suy yếu, công việc hoàn toàn do Thiên Doãn phụ trách. Cuối năm thứ sáu anh chính thức trở thành viện trưởng cũng là viện trưởng trẻ nhất ở X thị. Thời điểm này anh 28 tuổi, có rất nhiều thiên kim, tiểu thư mến anh nhưng anh chỉ nói mình có người thương rồi.

Năm thứ bảy đi qua, xuân năm thứ 8, nỗi mong nhớ trong anh ngày càng mãnh liệt. Ngồi trong phòng làm việc nhìn bệnh án nhưng tâm thì đang ở chỗ người kia.

Trên ban công, một nữ nhân dáng cao gầy đứng đó. Gió thổi tóc ra phía sau, tản ra một chút hỗn độn mỹ cảm. Khác với em năm trước, mất đi tính trẻ

con, Thiên Vi từ một cô bé trở thành một nữ nhân tàn ra loại mị lực thành thực. Long mi dài nhỏ như liễu hiệp cong vút, chiếc mũi cao thẳng cùng với cánh môi mỏng đều làm cho cô thêm mê hoặc.

"Lại nhớ tới anh ta sao? Người lên tiếng là Luru Triệt, bác sĩ điều trị cho Thiên Vi.

"Em nghĩ mình nên trở về"

"Trở về tìm anh ta sao?:

"Em... chỉ là nhớ nhà nên muốn trở về, cũng đã tám năm rồi". Lúc này Luru Triệt thật sự sợ hãi, sợ mất đi cô." Tiểu Vi, em biết tình cảm của anh giành cho em mà, vì cái gì không chấp nhận anh? Em đi lâu như vậy có khi anh ta đã có người khác rồi cũng nên?" Luru Triệt rống lên, không cho nàng nói câu nào đã lập tức hôn lên môi cô "um" theo động tác áo sơ mi của cô lệch xuống đã bung ra mấy nút, xuất hiện trước mắt là chỉ toàn những vết theo lớn nhỏ, cô vốn thân thể suy yếu chống cự chỉ vô ích, khi định hôn lên xương quai xanh của cô thì bị hình xăm trên đó đâm vào mắt. Đó không phải là hình xăm đẹp dễ gì, chỉ đơn giản là một chữ, một chữ "Doãn".

"Ha ha.. ha ha.." Luru Triệt cười lớn rồi lao đảo chạy ra khỏi phòng. Thiên Vi chỉnh lại áo, lần đầu tiên Luru Triệt hành động như vậy.

"Xin lỗi Luru Triệt, dù thế nào thì linh hồn, trái tim lẫn thể xác của em chỉ thuộc về một người".

Vì truyện này mà ngay trong đêm hôm đó cô đã đặt vé nay ngay về trong đêm.

Đến nơi cũng là sáng hôm sau, cô trước tiên đi thuê nhà, sao đó thì tìm việc. Trong lúc đó cô không biết có người nhìn thấy mình, đó là Trần Ái, nhìn thấy đúng là Thiên Vi cô lập tức lái xe đến nhà Thiên Doãn báo tin. Lúc anh nghe thấy cô đã trở về tay anh đang cầm đĩa bông run lên. Nhìn thấy con trai như vậy, Lãnh Minh là ba cũng thấy đau lòng." Con yên tâm, Thiên Vi sẽ không bỏ đi nữa đâu, ba sẽ tra người điều tra nó".

Buổi tối nằm trong phòng của Thiên Vi, Thiên Doãn gắt gao ôm chiếc gối Thiên Vi từng dùng:" Tiểu Vi em thực sự trở về sao? Là trở về tìm anh phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Dục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chân chậm rãi bước đi vô mục tiêu trên đường. Nơi này so với 8 năm trước không khác gì mấy. Nếu có chi là không có cô, Thiên Vi. Thiên Vi tám năm không gặp, em có còn như lúc trước không? Tóc còn để dài không? Vết thương đã khỏi chưa? Có nhớ anh, có thích anh như lúc trước?... hay là hận anh? Trong đầu óc hiện lên vô số câu hỏi lung tung này nọ. Thiên Doãn bất giác đi vào cửa hàng tám năm trước đã từng cùng Thiên Vi bước vào. Nhìn quần áo, nhớ tới lời Trần Ái nói:" Thiên Vi bây giờ cao hơn trước, là một thiếu nữ trưởng thành trong vô cùng thành thực." Nhìn thấy chiếc váy dài màu trắng không mang theo chút hoa văn, giống trang phục mà thiên sứ thần thoại thường mặc. Thiên Doãn vừa nhìn đến đã hẹn chiếc váy này. Trong ấn tượng của anh, cô giống như một đứa trẻ vô hại thần khiết, chỉ có màu trắng mới tôn lên khí chất của cô.

Cho dù thế giới có vẫn đục thế nào, cô vẫn hiển nhiên bất nhiễm một hạt bụi trần.

Tiếp tục đi, đến quảng trường, nơi anh không bao giờ quên. Bên kia, dưới đài phun nước, có một nữ nhân đứng đó, tà áo xanh lam tao nhã, quần dài bó sát thân người càng tôn lên vóc dáng cao gầy. Nhìn thấy sườn mặt vừa quen thuộc vừa có chút xa lạ, anh chợt run người. Anh không ngờ ở nơi lại gặp được cô, gặp được người anh ngày nhớ đêm mong. Anh không gọi mà cứ đứng ngắm nhìn, anh thực muốn ôm cô vào lòng, hôm mới cô để thỏa nỗi nhớ thương trong tám năm qua.

Cuối cùng thì lòng anh không thể chịu đè nén thêm được nữa. Tất cả như vỡ tung từ tiếng gọi:" Tiểu Vi:"

Một tiếng gọi làm cho Thiên Vi từ trong trầm tư trở về tực tại, nghe tiếng gọi quen thuộc kia, thân thể cô run rẩy. Thiên Vi chậm rãi xoay người nhìn thấy người kia đứng cạnh mình. Ông trời nếu đây là giấc mơ, tôi nguyện ý dùng sinh mệnh để đổi lấy giấc mơ vĩnh hằng này.

Sao tám năm xa cách, chúng ta bốn mắt nhìn nhau

Tựa hồ không khí xung quanh vì thế mà ngưng đọng, thời gian vì vậy mà ngừng trôi.

"Tiểu Vi". Thiên Doãn lại lần nữa kêu tên Thiên Vi. Vươn tay ra, muốn lại vuốt ve khuôn mặt tái nhợt gầy yếu kia. Lại không nghĩ rằng, Thiên Vi lui bước né tránh.

"Tiểu Vi... em.... Tại sao lại né tránh anh. Anh chỉ muốn chạm vào em thôi, chẳng lẽ em còn trách anh sao? Trách móc anh không tin tưởng em, trách anh đưa em ra nước ngoài một mình? Tiểu Vi... anh rất nhớ em, cho anh chạm vào em được không?". Mỗi một bước Thiên Doãn bước đến, cô lại lùi một bước, cuối cùng là quay lưng bỏ chạy. Thiên Doãn anh không chịu được như vậy, liền đuổi theo. Ngay vừa lúc anh đuổi kịp thì cô cũng ngã khụy trên đất. Anh hốt hoảng đỡ lấy cô ôm vào lòng:" Khụ... khụ... thuốc.. thuốc." Thiên Vi kịch liệt ho khan, tay không ngừng tìm kiếm thứ gì trong túi.

Thiên Doãn thấy vậy tìm giúp nàng, tìm thấy lọ thuốc màu trắng, bết cô đang tìm nó anh lấy thuốc cho uống. Bởi vì cuộc truy đuổi vừa rồi hao tổn nhiều sức lực nên cô dễ mặc anh ôm.

"Tiểu Vi, vừa rồi sao lại chạy trốn? Em có biết anh lo cho em lắm không? Em biết thân thể mình mang bệnh vì cái gì lại chạy xa như vậy?" Thiên Doãn thấp giọng quát, nhưng trong giọng nói không có tia phẫn nộ, ngược lại mang theo tia đau lòng khó giấu.

"Thiên Vi... cùng về nhà được không?" Thiên Doãn suy nghĩ rất lâu mới nói ra lời trong lòng.

"Anh.. anh đi đi". Thiên Vi đáp lại, mặt không chút thay đổi.

Thiên Doãn tay run run trong giây lát đã ôm Thiên Doãn vào ngực: "Thiên Vi em gạt anh. Sao lại muốn anh đi? Tám năm này anh luôn chờ em, không lúc nào là không nhớ đến em. Em có biết anh vượt qua mỗi ngày như thế nào không? Mỗi tối, anh đều ngủ trong phòng của em, nhớ tới những việc từng làm với em, anh thật sự hối hận, em không thể tha thứ cho anh sao?."

"Anh.... xin lỗi... chúng ta không thể tiếp tục"

"- Nếu đã không thể tiếp tục, vậy thì.. chúng ta hãy bắt đầu từ đầu đi"

"Tiểu Vi.. em không còn thích anh nữa phải không, tám năm không tính là dài, nhưng cũng không phải ngắn. Nhớ rõ lúc đi, em chỉ cao đến vai anh còn bây giờ thì cao hơn rồi. Nhìn em như vậy anh cũng cao hứng, em trưởng thành ngày càng vĩ đại và xinh đẹp còn.....". Đã già nên em không thích anh nữa. Lời kể tiếp anh chỉ nói trong lòng.

"Em sao này rãnh thì về nhà đi, trong nhà chỉ có ba và anh, thật sự trống vắng".

Anh nói xong lời đó thì cô gượng cười xoay người bước đi. Thiên vi cứ đứng tại chỗ, nhìn bóng anh ngày càng nhỏ và cô dần rồi biến mất. Một giọt nước mưa rơi trên mu bàn tay, Thiên Vi cuối đầu nhìn, mưa càng ngày càng nhiều, cô đưa tay vuốt mặt, hóa ra đây là nước mắt của mình sao? Nhưng.. vì cái gì lại khóc.

Thiên Doãn không biết bằng cách nào có thể trở về nhà. Ngồi xuống ghế đối diện ba mình anh nói: "Tiểu Vi đã trở lại, nhưng là vĩnh viễn không trở lại."

"Đã có thông tin của nó, trong đây có ảnh chụp, và địa chỉ nhà của nó, con cứ xem đi". Anh nhận lấy rồi đi lên lầu

Nguyên ngày hôm sau, mưa càng lúc càng lớn, anh đứng núp dưới tán lá.

"Đợi thêm chút nữa là được, nếu em còn không về thì anh đi..". Cuối cùng cũng có chiếc taxi đậu trước nhà nàng, người đầu tiên bước xuống là Thiên Vi, nhưng người tiếp theo là một nam nhân, cương nhiên che ô cho Thiên Vi vào nhà.

"Quay đầu lại, quay đầu lại liếc nhìn anh một lần được không?". Nhưng không, bóng cô đã khuất sao cánh cửa.

Anh ở giữa trăm nghìn người, chỉ liếc mắt nhìn thấy em, còn em lại không thấy anh. Anh về đến nhà cũng đã nửa đêm, nhìn thấy con trai như vậy, người làm ba như Lãnh Minh không khỏi đau lòng. Coi như đây là chuyện cuối cùng ba làm cho con đi. Sáng hôm sau Ông tìm đến nhà cô, hai người nói rất nhiều kẻ cho cô nghe khoảng thời gian mà anh đã trải qua 8 năm nay, kể cả việc anh đã chờ cô mấy tiếng dưới trời mưa, lúc Ông sắp ra khỏi cửa thì: Ba.. con muốn về nhà

"Về nhà rồi, Thiên Doãn đang trên lầu, phòng của con". Hít sâu một hơi sao đó mở cửa, tầm mắt liền dính lên người nằm trên giường bệnh kia. Tiến đến bên giường dùng tay áp lên gương mặt kia, thật nóng, khiến lòng cô đau thắt. Cảm giác thứ gì đó mát lạnh trên mặt mình anh chậm mở mắt, liền nhìn thấy cô, sợ đây là giấc mơ, anh rất nhanh nắm lấy tay cô kéo mạnh một cái, cô liền nằm trong lòng anh. "Thật tốt, đúng là em rồi". Anh ôm cô thật chặt: Doãn, là em, em sẽ không đi nữa, sẽ ở bên anh, em thực rất yêu anh". Anh vui mừng cúi xuống nhìn cô: "Tiểu Vi, anh muốn hôn em". Cô chur kịp đáp lời anh đã hôn, "um" bao lấy đôi môi cô, chiếc lưỡi mạnh bạo không ngừng cang quét hương vị thơm ngọt trong miệng cô, quán lấy chiếc lưỡi thơm tho kia mà mút lấy. Anh tách môi ra, ánh mắt nóng rực nhìn cô: "Anh.. muốn em" nhìn thấy cô đắn đo anh luống cuống: "Anh xin lỗi, nếu em không muốn thì.."

"Anh không sao cả". Anh nhìn mặt cô đã đỏ hết rồi, thì ra không phải là đắn đo mà là thẹn thùng. Anh lần nữa cúi xuống hôn cô, tay cô bỏ từng nút áo, kể cả Bra. Chuyển dần nộ hôn xuống cổ bắt chợt nhìn thấy trên xương quai xanh là chữ "Doãn" được xăm trên đó: "Tiểu Vi, em?

"Em muốn đem anh khắc sâu tận xương tủy, dù là linh hồn hay thể xác đều thuộc về anh." Điều này làm anh thật cảm động, hạ trên chữ "Doãn" kia một nộ hôn nóng bỏng sao đó dùng lưỡi liếm liếm lại nút vào. Tiểu quần lót cũng tẩu tán từ lúc nào, anh nhanh chóng cởi bỏ đồ trên người áp trên cô: "Anh vào nhé". Chỉ thấy mặt cô thêm đỏ, mắt nhắm lại, tay choàng qua cổ anh. Nhìn cô nguyện ý, anh hôn trên trán cô cùng lúc cử động đi vào bên trong cô: "

"Um": khoảnh khắc đó cả hai đều rên lên. Anh cảm nhận được cô đang run rẩy, da thịt non mềm bao quanh anh, chặt chẽ mà ấm áp. Còn cô cảm nhận rõ ràng anh đang bên trong mình không ngừng đụng chạm, vừa có chút đau nhưng lại có phần chờ mong: "Mở mắt nhìn anh, xem người đàn ông của em là ai?". Cô mở mắt nhìn anh

"Um.. Thiên Doãn..a..".

"Ngoan, nói yêu anh".

"Thiên.. um Doãn em yêu anh". Cô dứt quãng nói từng lời. Tiếng rên rí của cô như liều thuốc càng làm anh thêm điên cuồng, đến khi cô ngán lên tiếng rên dài, cảm nhận dòng nước nóng trong người thì anh cũng nằm trên người cô. Lại hôn cô lần nữa rồi cả hai cùng ngủ.

Sáng hôm sao, anh lại là người thức trước, cứ thế nhìn cô đến khi cô tỉnh giấc:" Chào buổi sáng." Cô định chào lại nhưng có gì đó sai sai, anh cứ nhiên vẫn còn trong người cô. Cô đỏ mặt:" Anh.. ưm đi ra"

"Gì cơ??". Anh biết chứ giả vờ nhìn cô hỏi, đến tai cũng đã đỏ lên, anh không trêu cô nữa, dịch người đi ra:" ưm..". Cùng lúc đó thì một cồi chất lỏng cũng thấm xuống ga giường anh phúc hắc nói:" Xem ra phải thay ga giường, em nghĩ xem sao này anh có khóa sản vì mua ga giường không?"

Cô xấu hổ chui rút vào ngực anh, nhỏ giọng nói:" Em.. sẽ nuôi anh:". Dù nhỏ anh cũng nghe được:"" Ha ha.. ha" cười đến sáng khoái

"Em làm sao lại đáng yêu đến vậy?"

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Dục Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.